

PREKRŠAJNI POSTUPAK

Stručni članak UDK 343.192

Povrede prava okrivljenika u žurnom prekršajnom postupku

dr. sc. Sonja Vizjak*

mr. sc. Predrag Petrović, univ. spec. admin. publ.**

Žurni prekršajni postupak uveden je u hrvatsko zakonodavstvo s ciljem da se prekršajni postupak vodi učinkovito i bez nepotrebnog odugovlačenja. Međutim, u praksi se žurni postupak često od strane prekršajnih sudova vodi na štetu okrivljenika, na način da se okrivljeniku onemogućava obrana i kontradiktornost postupka, a primjeri čega su dani u ovome radu. Tako je u radu dan prikaz prakse prekršajnih sudova za koju smatramo da predstavlja kršenje prava okrivljenika na pravično suđenje. Osim navedenog, u radu je obrađeno i pravo na pravično suđenje u žurnom prekršajnom postupku s aspekta ustavnog prava budući da se u žurnom postupku često donose presude po prigovoru protiv obaveznog prekršajnog naloga protiv kojih nije dopuštena žalba. Iz navedenog razloga u praksi je često jedino pravno sredstvo protiv takvih presuda prekršajnih sudova ustavna tužba zbog povrede ustavnog prava na pravično suđenje sadržanog u čl. 29. Ustava Republike Hrvatske.

Gljučne riječi: žurni prekršajni postupak, prava okrivljenika, pravo na obranu, javnost postupka, kontradiktornost.

1. ŽURNI PREKRŠAJNI POSTUPAK I POVREDE PRAVA OKRIVLJENIKA U PRAKSI PREKRŠAJNIH SUDOVA

Sukladno odredbama Prekršajnog zakona (Narodne novine, br. 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, u daljnjem tekstu: PZ) žurni prekršajni postupak vodi se za prekršaje za koje je kao jedina kazna propisana novčana kazna do 10.000,00 za fizičku osobu, novčana kazna do 30.000,00 kuna za pravnu osobu i do 10.000,00 kuna za odgovornu osobu u pravnoj osobi, protiv maloljetnog počinitelja prekršaja, protiv uhićenika (članak 134. stavak 4. PZ-a), protiv okrivljenika kojem je odre-

đeno zadržavanje (članak 135. stavak 1. PZ-a), protiv okrivljenika koji nema stalno prebivalište ili boravak u Republici Hrvatskoj i po prigovoru protiv obaveznog prekršajnog naloga, zbog poricanja prekršaja. Žurni se postupak može na prijedlog tužitelja provesti i za prekršaje kod kojih je propisana kazna veća od one navedene u stavku 1. točki 1. članka 221. PZ-a, ali u tom slučaju prekršajni sud ne može izreći veću kaznu od one predviđene u stavku 1. točki 1. navedenog članka. Ako je prekršajni postupak započet kao žurni provest će se i pravomoćno dovršiti kao žurni postupak bez obzira na to postoje li i dalje uvjeti za vođenje žurnog postupka.

Ako je tijekom prekršajnog postupka nepravilno primijenjena citirana odredba čl. 221. PZ-a, navedeno predstavlja bitnu povredu odredaba prekršajnog postupka.

* Sonja Vizjak, odvjetnica, Viškovo.

** Predrag Petrović, Općina Kostrena.

Izvornik presude koji nikada nije objavljen ne može ni sadržavati potpunu izreku presude, slijedom čega pisani otpripravak presude ne može ni odgovarati izvorniku, pri čemu nije odlučno to što je sud proveo žurni postupak jer se naprijed navedene odredbe moraju bez iznimke poštovati i u tom prekršajnom postupku (navedeni je stav zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj Odluci Kzz 4/2013-3 od 24. travnja 2013.).

U vođenju žurnog prekršajnog postupka odgovarajuće se primjenjuju odredbe PZ-a, osim ako odredbama glave dvadeset osam PZ-a nije što drukčije određeno.

Tako se u vođenju žurnog prekršajnog postupka ne primjenjuju odredbe PZ-a o glavnoj raspravi, njezinu zakazivanju i vođenju, a sud sukladno odredbama PZ-a poziva okrivljenika, svjedoke, vještaka i ostale radi ispitivanja te kada na temelju tih dokaza i drugih dokaza u spisu ocijeni da je stanje stvari dovoljno razjašnjeno donosi odluku o prekršaju.

Slijedom navedenog, u žurnom se postupku, bez obzira na to što se ne provodi glavna rasprava, obvezno poziva okrivljenik radi ispitivanja (Odluka Vrhovnog suda RH, Kzz 22/2013-4 od 5. veljače 2014. - "prema tome, iz citiranih odredaba PZ-a proizlazi da se i u žurnom postupku, bez obzira na to što se ne provodi glavna rasprava, obvezno poziva okrivljenik radi ispitivanja. Budući da je Prekršajni sud ročište od 18. lipnja 2013. održao bez nazočnosti okrivljenika koji nije uredno pozvan jer se dostava poziva vratila s napomenom dostavljača da je okrivljenik odsutan, to je pogrešna konstatacija Prekršajnog suda navedena u obrazloženju rješenja da su ispunjene pretpostavke da se ročište provede i donese presuda jer je sudac stekao uvjerenje da se okrivljenik izbjegava odazvati na saslušanje i da nalazi da ispitivanje okrivljenika nije potrebno i nije od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.").

Također se radi ispitivanja pozivaju i svjedoci, vještaci i svi ostali čije je saslušanje potrebno u postupku.

Činjenica da se u vođenju žurnog prekršajnog postupka ne primjenjuju odredbe PZ-a o glavnoj raspravi, njezinu zakazivanju i vođenju ne znači da se prekršajni postupak može voditi ne poštujući postupovne odredbe PZ-a, a što se u praksi sve češće događa.

Postupovnim odredbama PZ-a utvrđuju se pravila

kojima se pred prekršajnim sudovima i svim drugim tijelima koja vode prekršajni postupak osigurava pravilno vođenje prekršajnog postupka, zaštita ljudskih prava, pravilno utvrđivanje činjenica i zakonito odlučivanje o prekršajnoj odgovornosti, tako da nitko nedužan ne bude osuđen, a da se počinitelju prekršaja izrekne kazna ili primijeni druga prekršajnoppravna sankcija. Ako PZ ne sadrži odredbe o pojedinim pitanjima postupka, na odgovarajući se način, kada je to primjereno svrsi prekršajnog postupka, primjenjuju odredbe Zakona o kaznenom postupku.

U praksi prekršajnih sudova prilikom vođenja žurnih postupaka pojavljuju se različiti oblici povreda prava okrivljenika u postupku. Jedan od njih je svakako onemogućavanje okrivljenika da se očituje o svim činjenicama i dokazima koji ga terete kao i da iznese sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist.

Slijedom navedenog, a sukladno čl. 85. st. 2. Prekršajnog zakona, okrivljeniku se mora omogućiti da se očituje o svim činjenicama i dokazima koji ga terete i da iznese sve činjenice i dokaze koji mu idu u korist, dok je u čl. 222. st. 4. Prekršajnog zakona propisana mogućnost sudjelovanja tužitelja i drugih sudionika u postupku na način predviđen zakonom. Ako okrivljenik nije imao mogućnost očitovati se o dokazu koji ga tereti u smislu čl. 85. st. 2. Prekršajnog zakona, povrijeđeno je pravo na obranu u prekršajnom postupku jer odredba čl. 85. Prekršajnog zakona, o pravu na obranu kao temeljnom pravu okrivljenika, jednako vrijedi za žurni postupak i za postupak u kojem se vodi glavna rasprava. Tako sukladno stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske "pravilno vođenje prekršajnog postupka, zaštita ljudskih prava, pravilno utvrđivanje činjenica i zakonito odlučivanje o prekršajnoj odgovornosti", postupovna pravila propisana u članku 82. stavku 1. Prekršajnog zakona te zakonske obveze nadležnih (prekršajnih) sudova postoje i u slučaju vođenja tzv. žurnog postupka (članci 221. i 222. Prekršajnog zakona).¹

U praksi prekršajnih sudova sve se češće primjećuje i da sudovi u žurnim postupcima donose presude a

¹ Odluka Ustavnog suda RH, broj: U-III-3823/2014 od 17. veljače 2015. - Uvažavajući i sadržaj članka 85. stavka 2. Prekršajnog zakona (v. točka 4. obrazloženja ove Odluke) kojim je propisano da se "okrivljeniku mora pružiti mogućnost očitovanja o svim činjenicama i dokazima koji ga terete", Ustavni sud u konkretnom slučaju mora zaštititi procesno pravo podnositelja na davanje očitovanja o utvrđenjima koje je vještak iznio u svome nalazu. Spisu predmeta Prekršajnog suda u Rijeci, zatraženom na uvid za potrebe ovog ustavnosudskog postupka ne prileži dokaz da je nalaz prometnog vještaka dostavljen na uvid podnositelju ili njegovu punomoćniku, slijedom čega je Ustavni sud poklonio vjeru tvrdnjama podnositelja, da mu taj nalaz nikada nije dostavljen na očitovanje.

da nisu omogućili okrivljeniku da kontradiktorno ispita svjedoka ili vještaka odnosno da se sučeli s istima. Naime, u praksi prekršajni sudovi u žurnim postupcima sve češće pozivaju svjedoke radi ispitivanja, a da o navedenom saslušanju ne obavijeste ni okrivljenika ni njegova branitelja. Smatramo da je takva praksa protivna odredbama PZ-a, kao i pravu okrivljenika na kontradiktornost postupka, te ju kao takvu valja preispitati.

Navedeno pogotovo uzevši u obzir činjenicu da sudovi u praksi, nažalost, bezrezervno prihvaćaju iskaze svjedoka osobito ako se radi o policijskom službeniku (a koji su u praksi vrlo česti svjedoci). Navedeno je kasnije vidljivo i iz presuda koje u obrazloženjima ne sadrže razloge zbog kojih se takav iskaz smatra vjerodostojnim, odnosno ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza (čl. 185. st. 7. PZ-a).

U odnosu na navedeno treba ukazati i na stav Visokoga prekršajnog suda Republike Hrvatske da sud u vođenju žurnog postupka nije vezan odredbama o glavnoj raspravi i njezinu vođenju, slijedom čega prvostupanjski sud nije dužan na ročište na kojem je proveo dokaz saslušavanjem svjedoka pozvati okrivljenika i njegova branitelja, Odluka Visokoga prekršajnog suda RH PŽ-2479/2012 od 14. svibnja 2014. - "Odredba čl. 222. st. 2. Prekršajnog zakona određuje da se u vođenju žurnog postupka ne primjenjuju odredbe Prekršajnog zakona o glavnoj raspravi, njezinu zakazivanju i vođenju, dok stavak 3. istog članka određuje da sud, sukladno odredbama Prekršajnog zakona, poziva okrivljenika, svjedoke, vještake i ostale radi ispitivanja te kada, na temelju tih dokaza i drugih dokaza u spisu, ocijeni da je stanje stvari dovoljno razjašnjeno, donosi odluku o prekršaju... Također, budući da sud u vođenju žurnog postupka nije vezan odredbama o glavnoj raspravi i njezinu vođenju, to prvostupanjski sud nije ni bio dužan na ročište na kojem je proveo dokaz saslušavanjem svjedoka pozvati okrivljenika i njegova branitelja."²

Sljedeće na što valja ukazati u praksi jest neprimjena odredaba PZ-a o donošenju i objavi presuda u žurnim

postupcima, što smatramo pogrešnim budući da se i u žurnom postupku primjenjuje odredba članka 179. PZ-a, a sukladno čl. 222. st. 1. PZ-a. U praksi se, naime, javljaju situacije da prekršajni sudovi presude šalju poštom, a da ih nisu javno objavili, odnosno održali ročište za objavu.

Naime, i u žurnom se postupku presuda objavljuje na zasebnom zapisniku (izvornik presude) sukladno čl. 222. st. 1. u vezi s čl. 179. st. 1. PZ-a jer u glavi PZ-a o žurnom postupku nije isključena obveza donošenja presude na zapisnik.³ Naime, ako sudac utvrdi da ne treba nastaviti glavnu raspravu radi dopune postupka ili razjašnjenja pojedinih pitanja, odmah će donijeti presudu, koju će priopćiti nazočnim strankama i sudionicima u postupku. Ako u složenijim predmetima sud ne može nakon završetka glavne rasprave istog dana donijeti presudu, odgodit će njezino donošenje i objavu za tri dana. O mjestu i vremenu priopćavanja presude izvjestit će se nazočne stranke i sudionici. U svakom slučaju, izreka presude unosi se u zapisnik o glavnoj raspravi i izvornik je presude. Presuda se donosi i javno objavljuje u ime Republike Hrvatske.

Prema tome, izvornik presude koji nikada nije objavljen ne može ni sadržavati potpunu izreku presude, slijedom čega pisani otpisak presude ne može ni odgovarati izvorniku, pri čemu nije odlučno to što je sud proveo žurni postupak jer se naprijed navedene odredbe moraju bez iznimke poštovati i u tom prekršajnom postupku (navedeni je stav zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj Odluci Kzz 4/2013-3 od 24. travnja 2013.).

Javna objava presude bitna je i s ustavnopravnog aspekta budući da je javnost sudskog postupka i pravo okrivljenika na javnu objavu presude sadržaj ustavnog prava na pravično suđenje. To je stajalište utvrđeno i u presudama Europskog suda za ljudska prava u Strasbourgu (npr. *Werner protiv Austrije*, zahtjev br. 21835/93, presuda od 24. studenoga 1997., § 54., 55.; *Ryakib Biryukov protiv Rusije*, zahtjev br. 14810/02, presuda od 17. siječnja 2008., § 30.), u kojima je utvrđena povreda prava na javno izricanje presude. Drugim riječima, način na koji se provodi postupak relevantan je dio prava na pošteno suđenje u smislu članka 29. stavka 1. Ustava i članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Odluka Ustavnog suda broj: U-III-1090/2010 od 22. prosinca 2010.).

Slijedom navedenog, mišljenja smo da postupanje prekršajnih sudova koji okrivljenicima dostavljaju pre-

² Sukladno odluci Visokog prekršajnog suda RH, JŽ-2074/201 od 29. svibnja 2013. - "Iz stanja spisa i obrazloženja presude nesporno proizlazi da su okrivljenici u svojim obranama poricali učin djela prekršaja, da su u dokaznom postupku ispitani svjedoci N. L., M. L., A. L. i M. L. koji su okrivljenike teretili u odnosu na inkriminirane okolnosti događaja, međutim iz stanja spisa i zapisnika o ispitivanju svjedoka razvidno je da okrivljenici nisu bili pozivani niti su bili nazočni na ispitivanju svjedoka, tako da nisu bili u mogućnosti svjedocima u kontradiktornom postupku postavljati pitanja i davati primjedbe na iskaze, zbog čega prema ocjeni ovog Suda osnovano ističu u navodima žalbe da je prvostupanjski sud povrijedio njihovo pravo obrane budući da je prvostupanjski sud svoju odluku temeljio isključivo na iskazima svjedoka koji su kazivali suprotno obranama okrivljenih."

³ Josipović I., Tripalo D., Korotaj G., Klarić G., Rašo M., Komentar Prekršajnog zakona, Narodne novine d.d., str. 479.

sude koje prethodno nisu javno objavljene predstavlja povredu načela javnosti prekršajnog postupka i prava okrivljenika na javnu objavu presude, odnosno ustavnog prava na pravično suđenje.

U praksi se javljaju i situacije da prekršajni sudovi vode postupke i donose osuđujuće presude samo na temelju tvrdnji iz obaveznih prekršajnih naloga, a da u njima nisu navedeni bilo kakvi dokazi. Pritom ne uzimaju u obzir činjenicu da obavezni prekršajni nalog ne može biti dokaz u prekršajnom postupku. Naime, odredbom članka 158. stavka 5. Prekršajnog zakona propisano je da dokaz u prekršajnom postupku predstavlja službena bilješka ili tehnička snimka koju službena osoba sačini o okolnostima koje neposredno uoči ili utvrdi tehničkim uređajem. Obavezni prekršajni nalog nije ni takva službena bilješka, ni tehnička snimka, već odluka ovlaštene službene osobe koja se može pobijati prigovorom. Navedeni stav zauzeo je i Vrhovni sud RH u Odluci poslovni broj: Kzz 34/2010-2 od 24. studenoga 2010.

2. USTAVNO PRAVO OKRIVLJENIKA NA PRAVIČNO SUĐENJE U ŽURNOM PREKRŠAJNOM POSTUPKU

Ustavno pravo na pravično suđenje sadržano je u čl. 29. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine, br. 56/90, 135/97, 8/98-pročišćeni tekst, 113/00, 124/00-pročišćeni tekst, 28/01, 41/01 - pročišćeni tekst, 55/01-ispravak, 76/10, 85/10, 147/13, 5/14 sukladno kojemu svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.

Ocjenjujući navode ustavne tužbe sa stajališta povrede prava na pravično suđenje, Ustavni sud ispituje eventualno postojanje povreda u postupcima pred sudovima te na temelju toga, sagledavajući postupak kao jedinstvenu cjelinu, ocjenjuje je li postupak bio vođen na način koji podnositelju osigurava pravično suđenje, odnosno je li tijekom postupka pred nadležnim sudom počinjena povreda takvog značaja da postupak kao jedinstvenu cjelinu čini nepravičnim za podnositelja. Pritom neće svaka povreda u postupcima pred sudovima dovesti do povrede ustavnog prava na pravično suđenje, već će to biti samo ona povreda koja je takvog značaja da podnositelju ugrožava pravo na pravično suđenje.⁴

⁴ Odluka Ustavnog suda RH, broj: U-III-3823/2014 od 17. veljače 2015.

U okviru prava na pravično suđenje opći elementi pojma pravičnog postupka koji su zajednički za stranke u svim sudskim postupcima jesu: načelo kontradiktornosti, tj. pravo stranaka da budu nazočne radnjama u postupku te saslušane prije donošenja odluke, načelo jednakosti oružja (*principle of equality of arms*) i pravo na obrazloženu odluku (*right to a reasoned judgement*).⁵

Članak 29. Ustava Republike Hrvatske osigurava svakome pravo da od suda zatraži i dobije djelotvornu sudsku zaštitu u vezi sa svojim pravima ili obvezama. Riječ je o "pravu na sud" kojemu je važan aspekt i pravo na pristup sudu.

Pravo na pravično suđenje često je predmet razmatranja i Europskog suda za ljudska prava. Sukladno stavu navedenog suda, prekršajne postupke koji se tiču prometnih prekršaja treba razmatrati unutar kaznenog aspekta članka 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine - Međunarodni ugovori, br. 18/97, 6/99, 8/99, 14/02 i 1/06, u daljnjem tekstu: Konvencija) slijedom čega osobi protiv koje je donesena takva odluka mora biti omogućeno da ospori svaku takvu odluku pred sudom koji pruža jamstva iz članka 6., pri čemu usmena i javna rasprava predstavlja temeljno načelo sadržano u članku 6. stavku 1.⁶ Ovo je načelo posebice važno u kaznenom kontekstu gdje načelno na prvostupanjskoj razini sud mora u potpunosti udovoljavati zahtjevima članka 6. i gdje podnositelj ima pravo da se "sasluša" njegov slučaj uz mogućnost, među ostalim, da u svoju obranu iznosi dokaze, sasluša dokaze optužbe, te ispita svjedoke i obrane i optužbe. Međutim, od navedenog mogu postojati iznimne okolnosti koje umanjuju obvezu održavanja usmene

⁵ Pajčić Matko i Valković Laura, Presude Europskog suda za ljudska prava protiv Republike Hrvatske zbog povrede prava na pravično suđenje (članak 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda), Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu (1330-6286) 19 (2012); 751.-794.

⁶ Konvencija u čl. 6. predviđa pravo na pošteno suđenje (radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi ili u slučaju podizanja optužnice za kazneno djelo protiv njega svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično, javno i u razumnom roku ispita njegov slučaj. Presuda se mora izreći javno, ali se sredstva priopćavanja i javnost mogu isključiti iz cijele rasprave ili njezina dijela zbog razloga koji su nužni u demokratskom društvu radi interesa morala, javnog reda ili državne sigurnosti, kad interesi maloljetnika ili privatnog života stranaka to traže, ili u opsegu koji je po mišljenju suda bezuvjetno potreban u posebnim okolnostima gdje bi javnost mogla biti štetna za interes pravde), dok u čl. 13.1 propisuje pravo na djelotvoran pravni lijek (svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu).

rasprave u slučajevima koji ne spadaju u tradicionalne kategorije kaznenog prava, a to su, među ostalim, postupci koji se odnose na prometne prekršaje u kojima su sporna pitanja bila uglavnom tehničke naravi ili činjenična pitanja, te kada je okrivljeniku na odgovarajući način omogućeno da pisanim putem iznese svoje tvrdnje i ospori dokaze optužbe. Ova razmatranja nisu ograničena samo na pitanje nedostatka usmene rasprave, već mogu obuhvatiti i druge procesne zahtjeve predviđene člankom 6. Konvencije. Stoga prilikom procjene jesu li ispunjeni zahtjevi za pošteno suđenje, Sud u svakom pojedinom slučaju mora ispitati na koji su se način tijekom postupka stvarno predstavili i štitili interesi podnositelja zahtjeva, posebno vezano uz narav pitanja o kojima su sudovi trebali odlučiti.

Sukladno stavu Europskog suda za ljudska prava, u svakom pojedinačnom slučaju treba ispitati je li u okolnostima konkretnog predmeta, uzimajući u obzir način na koji su se tijekom postupka stvarno predstavili i štitili interesi podnositelja zahtjeva posebno vezano uz narav pitanja o kojima je trebao odlučiti Prekršajni sud, bio opravdan nedostatak kontradiktorne rasprave koja bi podnositelju omogućila da ispita policijskog službenika, odnosno jesu li ovlasti domaćeg suda u izboru načina vođenja žurnog prekršajnog postupka bile vršene u skladu sa zahtjevima članka 6. Konvencije. Tako prema stavu Suda, ako podnositelj osporava navode policijskog službenika da je počinio prekršaj navedeno u načelu predstavlja razlog za održavanje kontradiktorne rasprave na kojoj bi podnositelj mogao dati provje-

riti vjerodostojnost navoda policijskog službenika, pri čemu okrivljenik treba zatražiti da se policijski službenik ispita u tom svojstvu.⁷

Također valja istaknuti da se sukladno stavu Europskog suda za ljudska prava svi dokazi u pravilu moraju izvesti u nazočnosti okrivljenika na javnoj raspravi, a s ciljem osiguranja kontradiktornosti postupka. To, međutim, ne znači da, da bi se priznao kao dokaz, iskaz svjedoka uvijek mora biti dan na sudu i javno; to se, osobito, može pokazati nemogućim u određenim slučajevima. Zato upotreba iskaza dobivenih tijekom policijskih izvida i sudske istrage u svrhu dokazivanja sama po sebi nije protivna stavcima 1. i 3. (d) članka 6., uz uvjet da je poštivano pravo na obranu. To pravo, u pravilu, zahtijeva da se optuženiku na primjeren i pravilan način pruži mogućnost da se sučeli sa svjedokom i ispituje svjedoka koji svjedoči protiv njega, bilo dok ovaj daje svoj iskaz ili u kasnijoj fazi postupka.⁸

Na temelju navedenog, mišljenja smo da ako okrivljenik pred prekršajnim sudom nije imao primjerenu mogućnost ispitivati svjedoka/vještaka te se sučeliti s istima, a čiji je iskaz bio od odlučujućeg značenja za donošenje osuđujuće presude, prekršajni postupak nije bio pravičan, što predstavlja povredu ustavnog prava na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. Ustava kao i konvencijskog prava iz čl. 6. Konvencije.

⁷ *Marčan protiv Hrvatske*, Presuda od 10.7.2014., zahtjev br. 40820/12.

⁸ *Vanjak protiv Hrvatske*, Presuda od 14.1.2010., zahtjev br. 29889/04.

SUMMARY

VIOLATION OF THE ACCUSED PERSON'S RIGHTS IN IMMEDIATE MINOR OFFENCE PROCEDURES

An immediate minor offence procedure has been introduced in the Croatian legislation with the aim of managing the minor offence procedure efficiently and without unnecessary obstruction. However, in practice an immediate procedure is often handled by minor offence courts at the expense of the accused in such a way that the accused is withheld of defence and contradiction of procedure, the examples of which are herein presented. The paper portrays a minor offence courts' practice for which we believe to be a violation of the accused person's right to a fair trial. Other than that the paper examines the right to a fair trial in an immediate minor offence procedure from the point of view of constitutional law seeing as in immediate procedures judgments are often made by way of a complaint against the mandatory minor offence subpoena, against which appeals are not possible. That is why often the only legal means against such judgments in practice is a constitutional complaint against the violation of a constitutional right to a fair trial contained in Article 29 of the Croatian Constitution.

Key words: immediate minor offence procedure, accused person's rights, right to defence, public pronouncement of judgments, contradiction.